

MET MIJ...

Vreemd, met lichtschuwe oogen, ging Harm Vermeer tusschen de menschen. Vreemd was zijn burgerpakje hem nog, vreemd was hij zichzelf. Angstig zag hij soms om, of niet wéér een straffe hand zich op zijn arm leggen en hem meevoeren zou, terug naar 't verblijf, waaraan hij nooit was gewend en twee lange maanden had doorgebracht. Ze waren hem als zooveel jaren geweest.

Twee maanden had hij dáár, in 't gevang, achter gepantserde deuren een minimum van licht, lucht, zon en vrijheid genoten; en dat, ondanks zijn gesloten poorten, nu als een reusachtig, geopende muizenknip toch nog achter hem stond. Al gaande was Harm 't zich voortdurend bewust, dat een nieuwe, onverstandige daad, ongecontroleerd door zijn kalme bewustzijn, hem in die knip weer terugbrengen kon. 't Was drift geweest, in weken, maanden, tot razernij in hem gegroeid, die hem Tinus de Korte neer had doen slaan. Tinus, zijn kwelgeest, niet ophoudend hem, den buitenjongen, te sarren, hem bij 't fabriekspersoneel belachelijk te maken. Tòt het meer was, dan Harm had kunnen verdragen, en hij op een middag, toen een broeiige warmte, die zich 's avonds in onweer ontlast en zijn bloed nog meer opgehitst had, Tinus knock out had geslagen.

Dat aan zijn wraaklust voldaan was, had zijn gevoelens even ontladen. Toen was hij versuft als Tinus geworden. Die had als dood aan zijn voeten gelegen, en een moordenaar had Harm toch niet willen worden. Zelfs niet van Tinus.

Hij had uit 't volle lokaal, waar bazen en knechts waren samengeschoold, willen vluchten. Maar een agent was plots te voorschijn getreden, er was assistentie gekomen, en gedwee als een lam was hij met hen naar 't hoofdbureau van politie gegaan. Na 't kort verhoor was hij 't kot ingestopt, en daar was opnieuw zijn woede ontwaakt. Terwijl 't boven hem rommelde, donderde, 't hemelvuur ook in zijn duisternis was binnengedrongen, had hij de muren gebeukt, of hij zich op Tinus weer wreekte. Later waren de verhooren gevolgd. Zijn advocaat had voorwaardelijke straf voor hem bepleit, maar Tinus was niet meegaande geweest, had 't vertikt om gauw beter te worden, lag nog in 't ziekenhuis, toen Harm tot twee maanden vrijheidsberoving veroordeeld was. Niemand van zijn bekenden had hij in die weken gezien. Nu stond hij weer buiten, hunkerend naar de gemeenschap, waaruit hij zoo plots was gestooten.

Hij trachtte als vroeger te loopen, maar hoorde nog telkens 't welmeenende preekje, waarmee de directeur afscheid van hem had genomen.

„Naar Barend Verhoog zal ik 't eerste maar gaan,” peinsde hij. „Die 's nu wel thuis; misschien kan hij me helpen, dat 'k weer aan den slag kom.”

Hij kwam in een smalle straat, waschgoed hing voor de ramen. Barend zat voor de deur, hij repareerde een klomp. Over een kwartiertje moest hij aan tafel. Toen Harm vlakbij was gekomen, zag hij hem pas. Een steenen pijpje viel uit zijn mond, hij staaarde naar Harm, of hij door een spookverschijning verschrikt was.

„Harm... ben je weer los?” zei hij toen.

„Ja,” knikte Harm.

Hij kòn plots niet spreken. Dikwijls al was hij bij Barend geweest, nu leek alles hem anders geworden. Na het celverblijf was het, of de ruimtproporties zich voor hem hadden gewijzigd. En de straat, die hij vroeger armelijk vond, scheen zich voor hem nu te schamen. Stil wachtte hij op wat Barend verder zou zeggen. Die hield de klomp nu met twee handen omklemd.

„Je bent dus weer los! En Tinus léit nog,” zei Barend. Z'n stem klonk Harm streng in de ooren. Toch had ook Barend vroeger aan Tinus een gloeienden hekel gehad, hem meer dan eens opgestookt, dien kwajongen eens mores te leeren. Hij zag Barends oogen strak op zijn handen gevestigd, de knuisten, die als een moker op Tinus' kop waren neergekomen. Was Barend nu misschien óók bang er voor?

„Zoo, léit Tinus nog?” vroeg hij, gedwongen bedaard.

„Ja, telkens weer ingestort,” antwoordde Barend.

Hij vroeg niet, of Harm binnen wou komen. En Harm, als tégen zijn wil, vertelde, hoe moeilijk en eenzaam de voorbije weken voor hem waren geweest. Bedekt vorschte hij, of Barend geen mogelijkheid wist, om Harm aan wat arbeid te helpen. Als hij bij den bedrijfschef eens een goed woord wilde doen?

Barend schudde het hoofd; hij keek nog strak naar die handen. 't Was, of hij schatte, hoeveel ze in die twee maanden waren verzwakt. En of hij ze nu tè gevaarlijk nog vond.

Nee, hij wist geen arbeid voor Harm! Er waren in die twee maanden wel vijf kameraden bedankt. Hij had ook niet veel tijd; direct moest hij eten...

„Eten...” zei Harm.

Hij zag plots een visioen van gedekte tafels; rook opeens, dat er boontjes waren gekookt en jus afgemaakt werd. Maar Barend vroeg niet, of hij mee naar binnen wou gaan, en toch moest hij de hunkering in Harms oogen wel hebben gezien. Hij hield óók een preekje; zei, dat Harm zich voortaan maar beter in toom houden moest. En terwijl hij zoo sprak, was het Harm, of Barend de eerste was, die hem naar de knip terugdrijven wilde.

Z'n groet was als een vlucht; de herinnering aan zijn bedompte verblijf was in hem nog te vèrsch, om zich zelfs in woorden te buiten te gaan. Hij zette nu naar Peters maar koers. Die zou misschien aardiger zijn...

Een paar uur later rende hij over den weg. Zijn handen, waar ze allemaal met dezelfde huivering, die hij bij Barend 't éérst had gezien, naar hadden gekeken, waren in zijn jasje tot vuisten gebald. Hij knarste z'n tanden... ze joegen hem allemaal naar de knip, die hij haatte, en waarin hij nog 't veiligst geborgen zou zijn.

Toen, op een straathoek, moest hij een oogenblik wachten. Een eenzame was hij tusschen de menschen.

Maar plots zag hij in den boekwinkel een plaat... Jezus, tusschen twee moordenaars gekruisigd.

„Heden zult gij met Mij in 't Paradijs zijn...” las hij.

Een vreemde ontroering trok door hem heen, kruiste de drift, die hem voor de tweede maal noodlottig kon worden.

„Met Mij...” zei hij zachter.

Toen nam hij zijn handen, en drukte ze tegen het glas. Er bewoog niets daarachter. Maar het was Harm, of die verachte handen door doorboorde werden gedrukt, en of een stem zei: „Ga maar weer verder in 't leven... met Mij...”

ANNIE VREELAND

GEDACHTEN

Persoonlijk geloof ontvangt een mensch alleen, wanneer hij gaat luisteren naar Jezus Zelf, zooals Hij door het Evangelie tot den mensch komt en spreekt.

WIERSINGA

Het zalig-worden is gemakkelijk, maar alleen voor hem, die alles om Christus' wil verlaat en in den Heere al zijn zaligheid vindt.

J. J. PLOOS VAN AMSTEL